

komme til Anvendelse, selv om den Paagjældende paaskylder, at han ikke har vidst, at det var en Andens Stempel eller Mærke, han benyttede. Jeg skulde tro, at Domstolene ikke ville lade den, som anvender en Andens Stempel eller Mærke paa sine Varer af en lignende Beskaffenhed, slippe, naar han kommer med en saadan Indvending. Men det kan ganske vist, naar man ser paa § 278 i sin Helhed, være tvivlsomt, om der ikke ogsaa fordres slet Tro ved Anvendelsen af denne Paragraf. Der vil det imidlertid ikke have saa stor Fare, som Forholdene ere nu; thi det er ikke let tankeligt, naar Nogen paa Varer, der ere temmelig udbredte, benytter et Mærke eller et Stempel, at dette Mærke da ikke skulde være bekendt mellem de Handlende. Naar han da siger: Jeg har ikke kjendt dette Mærke, vil han, naar det oplyses for Retten, at det er notorisk mellem Handlende, at dette Mærke eller Stempel tilhører en Anden, ikke blive hørt. Derimod vil det stille sig en hel Del anderledes efter det foresliggende Lovforslag, idet man kan tænke sig, at den, som bruger en Andens Varemærke, siger: Ja, jeg vidste meget vel, at N. N. bruger det Mærke, det er Noget, som er vittetligt; men jeg vidste slet ikke, at han havde ladet det indregistrere. Man kan nemlig tænke sig, at Forholdene udvikle sig saaledes, at, medens en stor Del Handlende lade deres Varemærke registrere, er der atter en stor Del, som undlader det for at spare Besøtningen, saa at altsaa Loven ikke trænger helt igjennem. Men hvis det bliver Tilfældet, vil da ogsaa overmaade let det Forhold udvikle sig, at, naar en Mand siger: „Jeg vidste ikke, at Vedkommende havde ladet Varemærket registrere, jeg troede ikke, at han havde gjort det“, og da der er saa Mange, som ikke gjøre det, ville Domstolene ikke tro at turde sælde ham, men ville sige, at der er ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om, at han havde været i god Tro. Kommer man først saa vidt, vil man ofte slet ikke kunne faae Vedkommende dømt; der vil tværtimod ligesom være udsat en Præmie for ikke at gjøre sig bekendt med Registret. Den, som har i Sinde at bruge en Andens Varemærke, vil lade være at efterse Registret for derefter med frelst Samvittighed at kunne sige: „Jeg vidste ikke, at Nogen havde ladet dette Varemærke registrere“. Jeg tror derfor, det vilde være heldigt, om der i Lovforslaget blev foretaget en Forandring derhen, at man bliver straffet, enten man kan paaskyde god Tro eller ikke, eller rettere sagt: hvad enten Domstolene anse det for godtgjort, at man har handlet i slet Tro eller ikke. Det er Noget, vi kjende paa flere Punkter af vor Lovgivning, f. Ex. i Straffeloven § 277, der taler om Benyttelsen af Maal og Vægt. Der er der en særlig Bestemmelse om Straf for den, der benytter justeret Maal og Vægt, der i Ti-

dens Løb er bleven slidt, og Vedkommende bliver straffet, selv om han siger: „Jeg har ikke vidst Noget derom.“ Loven gaar nemlig ud fra, at han burde vide det, burde være bekendt dermed, og jeg mener, at noget Vignende bør gjælde paa det Omraade, der her er Tale om. Naar Forholdet bliver saaledes, at man faar et særligt Kontor, hvor Enhver kan henvende sig og gjøre sig bekendt med de indregistrerede Varemærker, er det ogsaa kun en billig Fordring, eller rettere sagt, det er kun naturligt, at den, der vil benytte et Varemærke, først henvender sig paa Kontoret, og navnlig er det ikke mere end billigt, naar han vil benytte et Mærke, han veed, at en Anden benytter, i den Tro, at denne ikke har foretaget nogen Anmeldelse. Undlader han at se efter, forekommer det mig, at han bør straffes, idet der deri vil ligge en Gensko for, at han undlader at se efter, vil ligge et Middel til at undgaa, at det skulde blive almindeligt, at Folk slippe for Ansvar. Hermed mener jeg ikke, at hele den Straf, § 17 nævner, skal komme til Anvendelse; jeg mener, at f. Ex. en Bøde, der gik under 200 Kr., kunde være passende. Jeg havde tænkt mig, at der kunde ske en lille Domsætning i eller Tilføining til Paragrafen, saa at den kom til at lyde omtrent saaledes: „Overtrædelse af Bestemmelsen i denne Lovs § 1 straffes, for saa vidt høiere Straf ikke er forshlydt efter den almindelige Lovgivning, nemlig almindelig borgerlig Straffelovs § 278, 1ste Stykke, med Bøder paa indtil 2,000 Kr., dog at Bøden ikke kan synke under 200 Kr. saafremt den Paagjældende maa antages at have været bekendt med den begaaede Urigtighed. I Gjentagelsstilfælde straffes med Bøder eller Fængsel.“ Maatte jeg henstille disse Bemærkninger.

Ordføreren (Sørensen): Da der ikke fra den sidste ærede Talers Side foreligger Ændringsforslag, kan jeg kun paa hans Bemærkninger, hvori jeg fandt Meget, som fortjener nøiere Overveelse, svare, at saadan Overveelse vil blive hans Foredrag til Del i Udvalget mellem anden og tredie Behandling. Det skal da blive undersøgt, om der maatte kunde findes en Redaktion, som vilde tilfredsstille det ærede Medlem. — Med Hensyn til de af det ærede Medlem her tæet ved (Dyrenbøll) stillede Ændrings- og Herænderingsforslag, som jo ere mange i Tal, har det glædet mig deraf at se, at det ærede Medlem dog har kunnet overvinde de Vanskeligheder, der have været Følgen af, at han saa sent har hentet Betænkningen her i Salen, og skal jeg bemærke, at jeg personlig — men ogsaa kun personlig, idet Forslagene naturligvis ikke have været Gjenstand for Udvalgets Overveelse — ganske kan slutte mig til hans Forslag under Nr. 11 og 12. Jeg maa nemlig erkjende, at det ikke vilde være normalt at anlægge Sager, der angik Forbrydelser mod Straffelovens